ТЕПЕР ЦЕ НАЗИВАЄТЬСЯ НЕ ЧОРТІВНЕЮ…

ЕТЮД

Так, тепер це називається не чортівнею, не нечистою силою, як воно звалося у наших дещо наївних, але довірливих і глибоко поетичних предків, а — полтергейстом. Дослівний переклад з німецької мови — дух, що шумить.

Але який дух і чого він час од часу здіймає шум-гам, цього вже ні з якої мови не перекладеш, бо цього ніхто достеменно ще й досі не знає. Кажемо ще і досі, бо про незвичайні явища, звані сьогодні полтергейстом, є — чи не одна з найперших на Україні — згадка ще в "Повісті временних літ", укладеної на початку XII століття. Типовий випадок полтергейста зафіксовано і за 1813 рік. В одному з міст Симбірської губернії, у хаті якоїсь вдови ні з того, ні з сього стали раптом літати предмети домашнього вжитку (горщики, склянки тощо), а зі стіни чувся тоненький голосок, наче б там сиділа невидима істота. Перелякана вдова звернулася до поліції і та, розібравшись в чому річ, офіційно підтвердила: неймовірні події (літання предметів домашнього вжитку, голосок із стіни) таки справді мали місце у хаті бідолашної вдови. Справа дійшла навіть до суду, але що той суд міг вдіяти? Лише постановив: "Випадок цей надати суду Божому".

Звідтоді вивчення нього феномену не просунулося вперед ані на крок, хоч за останні два сторіччя зібрано таки чимало достовірних фактів про подібну чортівню, звану сьогодні полтергейстом.

Як гадають спеціалісти, полтергейст, — "явище близьке до психогенезу (здатність людини подумки впливати на предмети, що її оточують — В. Ч.), але іншої природи, пов’язаної із спонтанним переміщенням, польотом, рухом різних предметів домашнього вжитку". І впевнено заявляють, що "сукупність фактів, які ми вже маємо і

спостерігаємо сьогодні у всьому світі, свідчать про те, що в принципі вже не викликає сумніву сам факт існування полтергейста, як природного явища, бодай і унікального.

Отже, полтергейст, це таке явище, — коли ні з того, ні з сього, з незрозумілих нам причин, без будь-якого видимого логічного зв’язку, здорового глузду, і (що найдивніше і найвражаючіше) всупереч законам — фундаментальним законам фізики, починають рухатись і літати не "нелітаючі" предмети, наприклад, меблі, шафи, дивани, холодильники тощо, лунають різні звуки, чуються стукоти, гуркоти, виття, крики, відчиняються самі собою і зачиняються двері, відкриваються водопровідні крани, вмикаються чи вимикаються електроприлади (радіо, телевізори, електролічильники, холодильники), або ж на підлозі з доброго дива заявляються калюжки води, чи на стінах загадкові написи. Гірш, коли речі ще й вибухають, як от шибкі, вази, раковини, унітази — траплялося й таке.

Подібне відбувалося (зафіксовано свідками, в тім числі і працівниками внутрішніх справ) у багатьох містах республіки).

Наприклад, через вікно однієї квартири самі собою вилітали предмети домашнього вжитку, серед яких були подушки, ковдри, матраци, вилітали, навіть меблі, холодильники, радіоприймачі. І що дивно: вилітають з вікон скляні речі, а не розбиваються, навіть не перевертаються, а досить акуратно опускаються та землю. І так акуратно, що посуд з серванта не випадає.

Зафіксовано й випадок, коли через відчинене вікно вилетіла і обережно приземлилася на цементній доріжці гаряча сковорода з млинцями, накрита тарілкою, за нею каструля з супом, потім чайник… І відразу ж все це добро своїм ходом (є свідчення очевидців!!!) відправилося через відчинене вікно назад у квартиру, де кожний предмет став на своє місце: сервант у куток, а сковорода, каструля і чайник на газову плиту.

Не вірите?

Тоді відсилаємо вас до вельми солідної — за зібраним матеріалом та аналізом — спеціальної книги "Парапсихология и современное естествознание", виданої радянсько-американським підприємством "Соваминко". Там ви ще й не про таке прочитаєте! Пояснення подібним феноменам (чудо-юдо, як би сказали наші предки, чортівня, одне слово) поки що немає. Але хоча "подібні явища не укладаються в рамки наших уявлень про світ і нам невідомий їх механізм, ми не повинні просто відмахуватися від них" — застерігав академік Ю. В. Кобзарев. На жаль, і багато фізиків не вірять у явища безперечні і експериментально підтверджені тільки тому, що їх поки що неможливо пояснити.

Жаль, що не всі свідки незвичайних явищ повідомляють наукову громадськість про побачене ними, остерігаються, щоб їх бува не сприйняли за схиблених й не відправили в "психушку" (траплялися і такі випадки). Ось чому дбаючи про соціальний захист людей, котрі потрапили в поле дії полтергейста, Комітет з проблем енергоінформаційного обміну в природі підготував для працівників управлінь внутрішніх справ спеціальні інструкції з рекомендаціями владі, як треба діяти в умовах явища полтергейста. Є в ньому й вимога: "припинити практику відправлення у психлікарню власників чи господарів тих квартир та будинків у яких раптом починають підстрибувати чи їздити меблі, або чуються стукоти, моторошні крики чи літають сковороди з яєчнею".

Отак, полтергейст.

Мовби й не забобони, не якась там містика, не міфопоетика народна, а — наука. Адже спеціалісти (їх, щоправда сьогодні ще не багато) пропонують розглядати полтергейст, як явище, яке пов’язане із системою глюконних ланцюгів, з ультразвуковим коливанням, плазменними утвореннями, зміною геомагнітного поля Землі, проявом невідомих нам фізичних законів і ще багатьма іншими причинами. Але всі

ці пояснення не виходять за рамки гіпотез, часом оригінальних, парадоксальних чи сміливих, але — гіпотез.

А ось раніше, у все тих же наших пращурів, прадідів і почасти ще й дідів, було простіше: нечиста сила і все тут! Різні там біси, чорти, лукаві, напасті, мара (обмарило), кікімора тощо.

Існувала ця чортівня повсюдно і щомиті була готова пакостити людям, наприклад, забавлялася тим, що збивала з дороги мандрівників, змушуючи їх блукати в трьох соснах, потішалася з п’яних — таке з ними витворяє, таке, що протверезівши, бідолашні жертви нечистої сиди тільки стогнали та й зараз ще ніде гріха діти, стогнуть. Біс попутав, кого застукував, наприклад, та й зараз ще застукує в чужої жінки, тому теж нічого не лишалося робити, як валити все на біса: попутав, сякий-такий!.. Плутає біс і деяких касирок, продавців чи любителів різних приписок, липових звітів чи рапортів про дострокове виконання планів — тут експлуатується дідівський біс. І — досить інтенсивно.

Одне слово й у наші дні представникам патріархальної нечистої сили роботи ще вистачає. Щоправда, як запевняють вже сучасні дослідники народної міфології, біс якоюсь особливою силою не володів і коли б ми не допомагали йому, він був би просто ніщо. Як ми йому допомагали і ще й зараз допомагаємо? Чварами, плітками, нечемністю, аморальністю тощо. Тоді він тут як тут і все це (чвари, плітки, заздрість, брехня, аморальність та інші наші збочення) йому прямо таки додають сили. І — безсмертя.

Що ж до всім відомого домовика, то згадувані спеціалісти запевняють, що його (домовика) "ні в якому разі не можна прирівнювати до нечистої сили. Це сила невідома, могутня і достойна поваги. Домовик не любить чвар, спірок, а тому ночами навалюється на крикунів і "душить". Він в молодості часто пустує: ховає речі, а потім "підкидає". Все перериєш, але поки не скажеш заклинання. "Домовик, домовик, погрався, то й віддай", — нічого не знайдеш. Буває, змушує речі падати, а то й літати. Шарудить, стукає, гасить вогонь у печі, на плиті..."

Запам’ятаймо останню фразу: "змушує речі падати, а то й літати" — вернемося не до народної міфології, а до реальних фактів, що мали місце в Дніпропетровську.

В балці біля прохідної одного із заводів не так давно стояв будинок на два поверхи. Жили в ньому дід і баба. Надійшов час, старі повмирали, як писала міська газету, природною смертю. Оскільки спадкоємців у них не було, то будинок перейшов у відання районної влади. Але всі, кого там не поселяли, зважте, із житлом у нас дуже скрутно, черги на отримання квартири багаторічні, — через місяць-два всі з того будинку втікали, і молоді сім’ї, й не молоді. Селили там і військових, ці вже, мовляв, у містику не вірять, сама професія зобов’язує їх бути не лякливими, але й військові не витримували. Всі ладні бути хоч і на вулиці, але тільки не в тому будинку. А все чому? Там щоночі творилося щось незбагненне: лунали загадкові й від того моторошні стукоти, гуркоти, лунали крики, виття, підстрибували чи літали меблі, посуд. Зверталися мешканці до міліції, тільки ж міліція (як, між іншим і поліція року 1813-го, коли до неї з подібними клопотами зверталася симбірська вдова, теж нічим не могла зарадити. Скінчилося тим, що будинок той зруйнували, балку засипали і звели там багатоповерховий будинок і тільки тоді нічна катавасія зникла. Хто там стукотів— гуркотів, кричав та вив і якої трясці — домовик чи якісь інші представники нечистої сили — піди, розберися.

Або ось ще випадок. Теж достовірний.

В одній з квартир годині о десятій— одинадцятій, як господарі лягали спати, ліжка ні з того, ні з сього, як то кажуть, з доброго дива, починали самі собою трястися і їздити по кімнаті. Згодом таке ж почало творитися й у сусідній кімнаті. Їздили та ліжка по кімнаті — уявляєте тих, котрі у них спали! — щось з місяць, а тоді все й припинилося і ліжка знову поставали ліжками, себто більш не тряслися, не розгулювали по кімнаті. Чому вони їздили й тряслися — піди, розберися. Тим більше, коли це суперечить здоровому глуздові й законам фізики.

Валити ж все на якусь нечисту силу, домовиків та чортів, у наш вік освічений — якось незручно, тож оголосили те полтергейстом. Наука! Але що (чи хто) ховається за тим полтергейстом — нечиста сила все ж таки, інопланетяни, якісь АЯ (аномальні явища) різні там "барабашки" чи нам невідомі фізичні властивості — наука сьогодні розібратися ще не може. Але ми певні, що тепер це називається вже не чортівнею…

Але якраз до чортівні й повернемось. Продовжмо перервану цитату про домовика. "З віком серйознішає, починає "виховувати" домогосподарок, а якщо задоволений порядком у сім’ї — допомагає, на нього можна залишити і малолітню дитину ("дідусю, доглянь…"), або неприбрану роботу: шиття, рукописи, прядіння… Не попроси доглянути, прийде кікімора і все заплутає.

Розумні господарі, перебираючись в новий дім, прохають перебратися туди і "свого" домовика. Для збереження ритуалу під ніч або під плиту кладуть старий лапоть (черевик). Із словами: "Сідай, дідусю, в сани, та й поїдемо з нами". Дідусеві на ніч залишають їжу та питво".

Раз на рік — 28 січня, справляють йому іменини. Кішка з домовиком дружить. Її першою в дім пускають, щоб розігнати нечисту силу, зустріти домовика.

Українці колись мали ціле зборище чортів. Колоритні дані про це загадкове поріддя зібрав свого часу Д. І. Яворницький (цитую за книгою Д. І. Шаповала "В пошуках скарбів"):

"Ну, як хочете знати, то чорти бувають водяні, степові, хатні й лісові. З водяних найголовніший — анциболот. Це головне начальство над усіма водяними чортами: потім водяний чорт — той, що греблі рве, далі — степовий синьо-водяний — це старий бородатий чорт, такий, що вночі хапає людей та топить їх між лотоками у водяному млині; є ще з водяних, рябий біс — це дуже злий чорт, моя баба, бувало, як лається, то каже: "А щоб тебе рябий біс узяв!" Із степових чортів найголовніший куцак — у

шкоді десь був та й товста збув, далі танцюристий чорт, у вихорі танцює та б’ється з іншими чортами, кажуть, як кинути у той вихор ножа, то він увесь у крові буде.

Ще шут-чорт украде або оброть, або путо в хлопця чи дядька, що пасе коней у степу, та й закине геть. То хлопець ходить-ходить, а далі й каже: "Ну годі вже, пошуткував і годі" — то він і підкине. З хатніх чортів найперший чорт це — дідько. Ото, бува, в старовину так лаялись: "Що ти робиш? Дідько б шанував твого батька!". Або: "Щоб тебе дідько взяв!" Цей дідько як удень, то все на горищі сидить, а як уночі, то шастає по сінях та по коморах. Так ото для того, щоб він не шастав уночі, треба ляду на горищі на ніч закривати, бо він спускається з горища до діжки, що в сінях стоїть, та локоче воду, як той пес…

З хатніх же чортів є ще біситель-чорт. Отак і лаються з ним: "Біситель твоєму батькові!". Хатні чорти плохі, а степові дуже дикі. Отож і птиця домашня плоха, а степова дика…"

Згадаємо ще й демона — теж добряче капостив людям. Так, наприклад, року 1666-го в московську богадільню "поселився демон и живучи тамо различные пакости творящие". Як свідчать очевидці, демон стягував людей з постелей та лав, стукав, гуркотів на печі і нікому не давав спокою. Преподобний Іларіон з двома іконками провів у богадільні кілька тижнів, доки чортівня та нарешті не вгамувалася.

Сьогодні вже ні домовики, ні демони, ні чорта, ні українські дідьки не популярні, майже забуті — всьому, як кажуть, свій час. Сьогодні на їхньому місці і з їхніми функціями виступають різні "барабашки".

Пам’ятаєте московську історію, що стільки свого часу натворила галасу. В одній кімнаті в гуртожитку мешкали три дівчини. І ось почали в тій кімнаті творилися різні дива: чулися стукоти, перемішувалися або й зникали речі — і так на протязі кількох тижнів. А потім виявилося, що в тій кімнаті крім дівчат жив ще й таємничий невідомець. Як запевняли

газети, він відповідав дівчатам зарані умовленими стукотати, міг дати кому-небудь підпотиличника, ховав капці або серед ночі здіймав несусвітній гам. Щоправда, й допомагав господаркам кімнати — готував сніданок бутерброди, вмикав, коли треба, в розетку праску, застерігав, як на кухні закипав чайник.

Ось у Дніпропетровську несподівано з’явився двійник московського Барабашки на ймення Пет.

— … Це трапилось два роки тому. Була ніч, я спала. І раптом відчула: щось мене душить. Скинула з себе щось вагою кілограмів у тридцять-сорок. Подумала: що це — хвороба. Самопочуття було непоганим. І раптом бачу: від мене "пішла" істота розміром у 80-90 сантиметрів…

Так почала — свою розповідь працівнику міської газети "Днепр вечерний" жінка перед пенсійного віку, технолог, освіта вища, активно бере участь в суспільному житті і займає досить високий виборний пост.

А розповіла Лідія Петрівна (так звуть жінку) ось що. З якогось там часу, йдучи з квартири чи заходячи до неї, вона ніби відчувала слабкий струм — мовби її хтось зустрічав і проводжав. А якось уночі побачила (ні, швидше відчула), траєкторію польоту невідомого, одночасно пролунав звук, як наче б щось рухалось з великою швидкістю. Потім "він" (чи "воно") сів (сіло) їй на коліна. Відважна жінка не розгубилась і спокійно запитала:

— Що треба?

У відповідь — мовчання. Жінка увімкнула світло — нікого. Але в мозок наче надійшла команда: "Потрібна вода".

Звідтоді Лідія Петрівна почала на ніч виставляти для загадкової істоти кухоль з водою, (точнісінько як виставляли колись воду домовику

чи дідьку). Як запевняє, вранці води завжди виявлялося менше грамів на 200-300. Ще по якомусь часі встановила й контакт зі своїм постояльцем.

І назвала його Петом.

Звідтоді Пет іноді стукотом (як і московський Барабашка) відповідав на її запитання, хоча здебільшого відмовчувався. Але турбувався за здоров’я своєї господині, іноді, як вона хворіла, розкладав на подушці потрібну кількість таблеток. А якось вилікував її своїм випромінюванням (методика очевидно, екстрасенсів) — тоді у Лідії Петрівни було запалення перетинки носа, допомогло відразу.

— Одного разу кваплюся на роботу, — розповідала жінка. — Ожеледь, а я біжу, як шалена, бо спізнююсь. І раптом якась невидима сила кидає мене на землю. Дивлюсь, аж три машини зітнулись. Ще трохи і я опинилася б під ними…

Пет любив і побешкетувати — якось заходився розкачувати ліжко. Це як ото люльку з малою дитиною. Коли мати Лідії Петрівни нагримала на Пета за ті жарти, невидимий гість розсердився і вирішив їй відомстити.

Зайшла стара, в туалет, раптом чавунна кришка бачка зірвалася з місця, над самою головою просвистіла, аж фаянс розколовся. (А що коли вона просто лежала не на своєму місці?)

Як запевняє Лідія Петрівна, Пет супроводжував її й на дачу, а там допомагав — то сучки позбирає, то ще щось зробить по господарству, то раптом важка сітка "сама йде, і господарці допомагає йти"…

Далі автор публікації про Пета пише:

"Через якийсь там час Пет "відкрився" Лідії Петрівні. У мене на аркуші виведене упевненою рукою технолога креслення: щось, що нагадує колбу від термоса із "соском" на одному місці і видовженим тонким

горлом на другому. Розмір — 80-90 сантиметрів. Увесь він складається ніби з часточок, що змінюються й переливаються".

На патріархальну чортівню Пет, як бачимо, не схожий. Але нова доба, невільно перефразуємо поета, нового прагне слова. Себто зображення. Чи, скажімо, міфології. А втім, можливо Пет (чи йому подібні істоти) і в часи наших пращурів був однаковим, його тільки сприймали за нечисту силу. Але менше всього хотілося б іронізувати, бо справа все ж таки серйозна. То що тут сказати?

І за Пета, і за Барабашку, і за десятки, сотні, тисячі випадків, коли в квартирах підстрибували й переміщувались меблі та інші речі, лунали стукоти, чулося виття, або й невидимою силою чинився справжній погром?

На жаль, наукова парадигма (сума знань, що формує наш світогляд) сьогодні ще не може пояснити причини полтергейста. Але це не означає, що подібного явища не може бути. Щось ми, чогось ми таки ще не знаємо. Може й суттєвого, фантастично— неймовірного, але по суті своїй реального, природного. (А фантастикою, вигадкою чи містикою нам здається все, чого що ми не знаємо, чиї закони ми не можемо пояснити, бо впевнені, що все, що не знаємо, то є межа світу.

Згадуючи, аналізуючи всі численні факти чортівні починаючи з часів "Повісті временних літ" і по наші дні, думаєш: більше всього наша наукова і фізична картина світу ще далека від справжнього стану речей.

Або відповідає йому лише приблизно, а ми гадаємо, що знаємо все. А те, чого ми не знаємо, і бути, мовляв, не може, бо то — попівщина, забобони, ідеалізм, віра в потойбічні сили… Чи просто народна міфопоетика про чортів, про різну там нечисту силу, що в наші дні вигулькнула у вигляді різних там НЛО та полтергейстів.

Але валити все на містику, це не означає відкривати нове й рухатись вперед у вивченні світу та його фізичних законів. Скільки б нас не рятувало посилання на все ту ж містику, але доводиться зізнатися, то не чорти, не домовики, не демони і т. п. (незбагненні для наших пращурів явища всього лише міфологізовані, опоетизовані у вигляді нечистої сили), не сучасне НЛО, не полтергейст! То або невідома нам фізика, з її невідомими нам, але природними законами, або невідомий нам розум, що існує (у Всесвіті — чи на Землі) паралельно з людським. Він, наприклад, може існувати на енергетичній основі, у формі фізичних, невідомих нам полів енергії речовини.

Такий розум (жива енергія, наділена розумом — а така форма існування Розуму цілком можлива) зможе будь-які речі змусити літати, для нас залишатиметься невидимим, але фантастично— загадковим все проникливим і все перемагаючим, наділеним невідомими нам властивостями.

До, речі, наше життя теж збудовано на енергетичній основі, якої ми теж ще до пуття не знаємо (згадаймо хоча б здатність окремих людей до теле— чи психогенезу), то як нам розібратися в енергії, на якій можливо збудувати чуже життя!

Нечиста сила минулого — чи НЛО і полтергейсти наших днів — кожна епоха навивала і називає загадкові явища по-своєму, відповідно до рівня своїх знань і свого світогляду. Але загадкові явища, хоч їх у різні віки й називали по різному, вперто з’являються й з’являються. То виходить, що вони існують, бо те, чого у природі немає, заявлятися впродовж століть не буде.

Бо "якщо в певні періоди в якихось географічних пунктах, під водою, на землі чи в ближньому космосі у людини чи у групи людей виникають такі стани, за яких їм бачиться, здається, чи справді спостерігається щось, то що є причиною цього? — запитує академік В. П. Казначеєв. — Оскільки таких прикладів тисячі і десятки тисяч, то пояснити все тільки

тим, що хтось десь періодично божеволіє, вже не можна: не вийде списати все на таку випадковість!"

Тож коли мене, бува, запитують, чи вірю я в існування потойбічних явищ (все та ж чортівня, НЛО, полтергейст, різні там "барабашки", загадкові випадки в квартирах тощо) — то відповідаю — з недавніх пір, щоправда, — ствердно: так, вірю. І тоді співрозмовники починають мене ловити на слові: якщо, мовляв, існують потойбічні явища, то, виходить, існують і потойбічні сили? Але — де?

І чекають од мене заледве чи не точної адреси — з поштовим індексом. Але, якби ж то я знав де, то я вже б напевне потрапив у книгу рекордів Гіннесса — як людина, котра знає де знаходяться потойбічні сили…. Я можу тільки гадати, що існують вони в іншому вимірі планети Земля, в ірреальності, не виключено, що й десь майже поруч з нами, може не зовсім близько… Чим я це доведу? А ні чим. Ніяких матеріальних речей чи інших доказів з потойбічного світу, ні тим більше документальних матеріалів про їхню адресу й походження, самі, розумієте, знайти неможливо. Бо це ж зовсім-зовсім інший світ, абсолютно сьогодні ще недоступний нам, незбаг— ненний, що суперечить відомим на сьогодні законам фізики.

Але скільки їх, ще невідомих нам, реальних законів існує в природі?!.

Якщо ми чогось не знаємо, то це не означає, що воно не може існувати — бодай і в паралельних з нами світах. (Колись наші предки навіть не підозрювали, що може існувати така штука, як електронника, телебачення чи радіомовлення, а воно ж з’являлося у нас!)

Життя — і розумне також — більше всього існує на планеті Земля в множинній формі, ми — люди, лише крихти тих форм, один з його острівців. Адже ми — знаємо лише ту частку природи, з якою стикаємось, але гадаємо, що це й увесь світ. Гай— гай, перед нами цілі моря— океани нерозпізнаного, т’єра інкогніто — земля невідома іншого

розуму й інших законів фізики, які людству ще колись — як воно доросте, певного рівня — доведеться відкривати, і налагоджувати контакт з тими, кого ми величали чортівнею, а нині полтергейстами.

Очевидно, що існують такі форми матерії, які сьогодні ще невідомі традиційній науці і для вивчення, яких потрібні не традиційні методи. Тільки потрапити у їхній світ — ні у вигляді такого собі НЛО, ні у вигляді якихось там полтергейстів, чи бодай знайти туди дорогу, чи хоч якусь щілину ми безсилі, а тому все, що незбагненне, незнайоме нам, що, в силу певних обмежень наших знань, видається нам фантастикою, те ми й оголошуємо містикою — такого, мовляв, бути не може.

Але для неписьменного навіть письмо видається загадкою із загадок і він аж ніяк не може збагнути таке зрозуміле для письменних мереживо букв і слів. А оголошуючи все містикою, ми повторюємо казус, що свого часу — історичний факт! — стався з вельмишановною комісією Французької академії наук, котра під головування Лавуазьє винесла безапеляційний вердикт щодо метеоритів: каміння з неба падати не може тому, що його там немає!

В пресі вже неодноразово повідомлялося про здатність деяких людей до телекінезу, психогенезу чи левітації (інших феноменів тут за браком місця не згадую).

Так, наприклад, екстрасенс Авдєєв здатний поглядом вертіти стрілку компаса і навіть пересувати — все тим же поглядом! — сам компас, від нього знаходячись на відстані більше метра. Кулагіна — поглядом — переміщує сірники, сигарети, що накриті скляним ковпаком, вона може також діяти поглядом на ваги, розсіювати лазерне випромінювання. Поглядом! Виноградова і Кузьменко володіють здатністю до левітації — створення таких умов, за яких відбувається утримування предметів чи й навіть тіла людського у повітрі за допомогою біосилового поля. Рогожин, та Дегтярьов здатні утримувати поглядом піднімати й утримувати в повітрі м’ячик пластмасовий, а ось руки білоруської школярки Інни

Козаченко притягують до себе будь-які предмети (книги, тюбики, ручки, олівці, в’язки ключів.

Подібні експерименти проводилися в присутності вчених — чистота й правдивість експериментів гарантована. Більше того, вчені впевнені що існує можливість навіть навчати цим феноменальним здібностям. То якщо деякі люди можуть творити такі незвичайні явища, то чому представники іншого, невідомого нам енергетичного життя не можуть дистанційно пересувати чи піднімати в повітря меблі та інші речі в наших квартирах, змушуючи їх навіть літати?

Повіримо хоча б Олександру Сергійовичу Пушкіну, котрий 17 грудня 1833 року записав у своєму щоденнику, що в місті меблі "вздумали прыгать и двигаться", й навіть коли "один из чиновников призвав попа", то "во время молебена стулья и столы не хотели стоять смирно".

Часто — аж надто часто! — не хочуть вони спокійно стояти і в наші дні— ось тільки розгадати таємницю, хто ж це врешті-решт змушує їх рухатись, підстрибувати і навіть літати? Містика — на таке просто не здатна. Ну, а щодо нечистої сили наших предків, о вона — невідома сила — освічена тепер — освічене ж бо століття! — називається по-іншому.

Тільки й того.

А суть все так же залишається нерозгаданою. Дехто ставить питання по-іншому: а чи взагалі в змозі ми їх розгадати, коли ми, люди, досі ще гаразд не відаємо, а що ж собою являє людство і чому це ми — люди — часом безсилі зрозуміти один, одного і самих себе?

Ось як розпізнаємо самих себе і ті незвичайні феноменальні здібності окремих представників хомо сапієнса (теле-, психогенез, ясновидіння, телепатія тощо) тоді можливо зуміємо наблизитись і до феномену іншого розуму, іншого життя, що сьогодні нам, завдяки нашій необізнаності, здається просто чортівнею.